

han ikke gaa med til Udvalgets Nedsættelse. Man ser altsaa, at Paastand staar imod Paastand.

Hvorledes har Venstre stillet sig i denne Sag? Venstre ønsker to Ting. Venstre ønsker Bevarelse af vor Folkekirke, og vi ønsker for det andet Ro om Lovene af 1922. Naar det ærede Medlem af Folketinget Hr. J. Oskar Andersen mener, at vi ved vor Stilling til dette Lovforslag gaar bort fra den Vej, vi slog ind paa ved Lovene af 1922, saa maa jeg bestemt modsige dette. Vi gaar ikke bort fra Lovene af 1922, men vi ønsker at værne om disse Love. Vi ønsker, at de skal fæstne sig i Befolkningen. Vi ønsker, at Menighedsraadene skal vokse sig ind i og blive stærkere overfor den Opgave, der er dem betroet, og vi ønsker ikke nu ved et kirkeligt Udvalgs Nedsættelse at kaste alle mulige Spørgsmaal ind i Diskussion og vedligeholde en Uro paa dette Omraade, som i høj Grad hindrer en rolig og sund Udvikling indenfor vor Menighed. Thi det, der gav Anledning til dette Lovforslags Fremkomst, nemlig Ryslingesagen, et ganske enkelt isoleret Tilfælde indenfor vor Folkekirkes Liv, det er løst og løst saaledes, at i hvert Tilfælde den store Del af det danske Kirkefolk har kunnet sige Kirkeministerens Tak for det. Vi finder tillige, at Motiverne til dette Udvalgs Nedsættelse fra de to politiske Partiers Side er saa forskellige, at de ikke lover godt med Hensyn til et frugtbart Resultat, og vi finder, at de forskellige Synspunkter, som maatte findes indenfor de forskellige Grupper, vil blive skærpet ved et saadant Udvalgsarbejde, saa at man i Stedet for at tale sig til Rette maaske taler sig længere og længere bort fra hinanden, hvilket igen vil fremskynde en fuldstændig Adskillelse mellem Stat og Kirke. Et saadant Foretagende synes vi fra Venstres Side ikke, at vi kan støtte. Hvorledes kan man tænke sig dette Udvalgsarbejde omsat i frugtbare Lovforslag, der har nogen som helst Mulighed for at blive vedtaget paa den danske Rigsdag? Det er jo ikke nok, at Udvalget nedsættes og træder sammen, og at der bliver talt maaske mange udmærkede Ord baade i Aar og Dag, men det er selve dette praktiske Spørgsmaal, som nu maa tages i Betragtning: Er dette Udvalgsarbejde saadan, er Opgaven saadan, er den politiske Stilling i Landet saadan, at man kan vente sig et blot nogenlunde frugtbart og i Rigsdagen gennemførligt Resultat af dette Kommissionsarbejde? Vi mener det ikke fra Venstres Side, saaledes som Forholdene i Øjeblikket

ligger, og derfor ønsker vi ikke, at der skal gaas frem ad den Vej.

Den højtærede Socialminister udtalte i Folketinget, at han i 20 Aar havde ønsket denne Adskillelse mellem Stat og Folkekirke, men at de J. C. Christensen'ske Kirkelove var kommet ham paa tværs og havde været en Hindring for ham. Jeg tror, at vi er mange i den danske Folkekirke, som er enige om at glæde os over, at det lykkedes den tidligere Kirkeminister at hindre denne Adskillelse for 20 Aar siden, idet jeg tror at kunne sige, at den danske Folkekirke ikke den Gang var moden til en saadan Adskillelse, og det, der er naaet i de 20 Aar, har været af en saa stor og udviklende Betydning, at det maatte anses for ganske overordentlig beklageligt, om en Adskillelse allerede den Gang havde fundet Sted. Mit Parti ønsker til det yderste at arbejde for vor Folkekirkes Bevarelse, idet vi er klar over Folkekirken historiske, kulturelle, etiske, missionerende Betydning for hele det danske Folk. Der er saa overordentlig meget, et Folk er uenigt om, de forskellige sociale Synspunkter, de forskellige økonomiske Forhold og alt det, der kan skille i et Land. Derfor er det af den allerstørste Betydning, at der dog er et eneste Omraade, hvor vi kan sige, at vi kan mødes og være eet. Det kan alle vi, der staar indenfor den danske Folkekirke, idet vi kan sige, at vi kan komme hinanden i Tale indenfor det fælles Kirkehjem. Derfor er det godt at lægge sig dette paa Sinde, inden man begynder at tage disse Adskillellestanker op til Overvejelse.

Naar man ser paa det kirkelige Liv i Danmark, kan man sige, at det, i Samklang med hele den øvrige folkelige Udvikling her i Landet, har været i en jævn Fremadskriden uden noget revolutionerende Udbrud, bortset fra Reformationen selvfølgelig. Hvis jeg skulde sige, hvad Grundtvigs største Indsats i det danske Kirkeliv var, finder jeg det deri, at han har forstaaet at understrege, at Sakramenterne og Trosbekendelsen altid er og bør være det fundamentale, det bærende i Folkekirken. Denne Arv efter Grundtvig er blevet taget op med stor Trofasthed og Loyalitet af den senere aandelige Bevægelse, som vi nu kalder Indre Mission. Derfor er det for den danske Folkekirke saa lykkelige sket, at den aandelige Kraft er bevaret indenfor Folkekirken Rammer og ikke er løbet ud i sektariske Bevægelser, navnlig frikirkelige Bevægelser, saaledes som det er sket i mange andre Lande. Naar man nu vil stille hen imod en Ad-